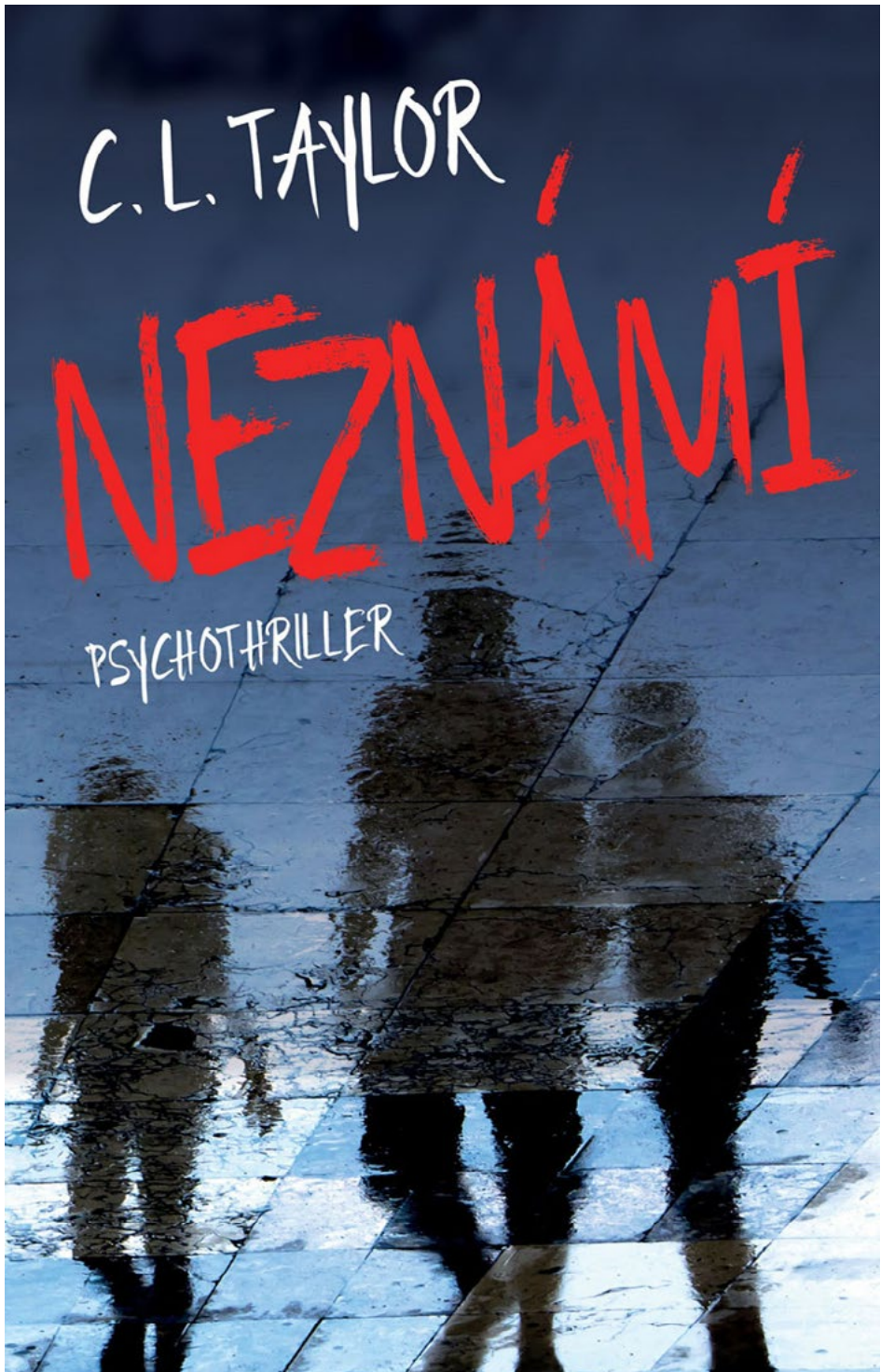

C. L. TAYLOR

NEZNAMI

PSYCHOTHRILLER

Neznámí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

C.L. Taylor
Neznámí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

C. L. TAYLOR

NEZNÁMÍ

PSYCHOTHRILLER

C. L. TAYLOR

NEZNÁMÍ

PSYCHOTHRILLER

2021

*Pro Kellie Turnerovou,
moji oblíbenou Australanku*

1. kapitola

Alice

Alice Fletcherová nikdy dřív neviděla mrtvého člověka. Vždycky si představovala, že mrtví vypadají pokojně: uvolněné svaly, povolena pleť, na rtech ne přímo úsměv, ale klidný, vyrovnaný výraz. Alice Fletcherová se pletla. Lidské tělo nehybně spočívající u jejích nohou té konejšivé představě, kterou v sobě nosila šestačtyřicet let, ani trochu neodpovídá: ústa má otevřená dokořán, čelist vyvrácenou v němém výkřiku a skelnýma prázdňýma očima civí kamsi za špičky jejích praktických lodiček.

Alice nevnímá zběsilý tlukot svého srdce, nevnímá odolné linoleum na podlaze ani ocelově šedé rolety, které ji oddělují od zbytku světa. Nevnímá osoby kolem sebe. Nevšimne si, když k ní Ursula o krok postoupí. Nevídí koláče potu v podpaží její světlemodré mikiny ani to, jak se vysoké mohutné ženě klepou ruce a zpod zatrženého nehtu vykukuje zkrvavené nehtové lůžko. Nevnímá Garethovo namáhavé dýchání ani modřinu, která mu tmavne na tváři.

Z otupění ji vytrhne až zděšený výkřik z druhé strany obchodu. Ozývají se i další zvuky: šepot, vzlyky a „panebože, panebože“ opakované pořád dokolečka. Vzápětí si uvědomí bolest, pronikavou

trýznivou bolest, která jí vystřeluje z paže do ramene a do krku. Chytne se za zraněnou paži a prsty jí sklouznou po teplém, promáčeném polyesterovém rukávu blůzy. Ale není to krev, z čeho se jí zvedá žaludek a podlamují kolena. U nohou jí leží mrtvola a tahle noční můra ještě neskončila.

„Potřebuju telefon,“ zamumlá. „Musím najít svůj telefon.“

„Kam jdete?“ zavolá za ní Ursula, ale Alice dál klopýtá pryč a otevřeným oknem doléhá dovnitř kvílení policejní sirény. „Jede sem policie. Co jim řekneme, až dorazí?“

Alice se pomalu otočí a zase spočine pohledem na mrtvole. Prohlíží si ji, vteřinu, dvě, tři a pak se pomalu, trhaně nadechne a zvedne zrak.

„Řekneme, že to byla sebeobrana.“

2. kapitola

Tentýž večer, na Twitteru

@silenamanzelka:

V centru Bristolu se hemží policajti. Co se děje?

@DiddleyBopDee:

Nejspíš někomu ruply nervy v zácpě. Doprava je dneska k zešílení.

@PeterCrussell:

Poslouchám BBC Radio Bristol a o ničem tam nemluvili.

@silenamanzelka:

To neznamená, že se nic neděje, Petere. Znamená to jenom, že nám o tom zatím neřekli.

@pauldunphy:

Tady je to samý fanoušek konspirací. Brkněte na policii, jestli to ve vás tak hledá.

@silenamanzelka:

Už takhle mají práce až nad hlavu, ne? Ale díky, že ses přihrnul s „nápomocnou“ radou.

@nakrajiutesu:

Vrah z Harbourside má určitě radost.

@lisaharteova101:

Proč?

@nakrajiutesu:

Že pro změnu mluvíme o něčem jiném. Ha ha.

@lisaharteova101:

To myslíš vážně? Umírají tu lidi, a ty se tomu chechtáš?

@cris_matthiesen:

Žádný vrah z Harbourside neexistuje. Je to jenom městská legenda.

@utulneknihkupectvi:

Fakt? A proč teda ti tři lidi zmizeli? To mi vysvětli...

3. kapitola

Alice

O týden dříve

Pondělí

Je začátek března, ale když si Alice rozepíná provlhlý kabát a stahuje si ho z ramenou, stéká jí po páteři kapka potu. Před sebou má kulatý dřevěný stůl a na zdi visí plakát se psem u gramofonu, ale sotva je vnímá. Napíná sluch, jestli nezacinká zvonek nad vstupními dveřmi, jestli po ulepené podlaze hospody nezavrzou boty. Nikdo se k ní ale zezadu neblíží. V hospodě vládne ticho, jen na protější straně fuká nějaký muž do klávesnice notebooku a u barového pultu se tiše baví dva štamgasti a pocinkávají sklenice, které obsluha vydává z myčky. Alice se nadechne na uklidněnou, přehodí kabát přes opěradlo židle a posadí se na polstrovanou rohovou sedačku, ze které je vidět na vstup. Pulz se jí zpomaluje.

Má ráda předvídatelnost. Znervózňuje ji, když doručovatelé nejsou s to upřesnit, ve kterou denní dobu přivezou zboží, a při představě, že se k ní někdo zezadu nenápadně přikrade, připlácně jí ruce k očím a zavolá „Hádej, kdo to je?“, jí naskakuje kopřivka. Sotva oslavila devětatřicáté narozeniny, rozeslala všem svým kamarádům textovku, že jí za žádnou cenu nemají chystat žádné překvapení

ke čtyřicátinám. To bylo nejspíš to nejhorší, co mohla udělat. Na telefonu jí pak pípala jedna zpráva za druhou, ve kterých jí kamarádi vyhrožovali, že pronajmou venkovské kulturní domy, že jí ukradnou rezervní klíče od bytu, že se spolčí s Peterem. A jedna takzvaná kamarádka dokonce pohrozila, že sežene striptéra.

Při té představě se Alice otřeše a napije se limonády. Nakonec jí ke čtyřicátým narozeninám žádná překvápka neuchystali. Do restaurace, kterou Lynne zarezervovala, sice vcházela s obavami, ale žádný striptér tam nečíhal. Vyklubal se z toho příjemný večer s dobrými kamarády a spoustou smíchu. Peter se celou dobu choval vzorně a kupodivu nevyvolal žádnou hádku ani v taxíku cestou domů.

Na stole zavibruje mobil a Alice po něm skočí; Michael jí určitě píše, že rande ruší. Ale je to jenom Lynne, její nejlepší kamarádka a kolegyně z obchodu Mirage Fashions, a sonduje, jak se to vyvíjí. Alice vyfukává odpověď a po očku přítom pokukuje po dveřích. Venku leje jako z konve a lidé na ulici chvátají; do tváří jim není vidět přes kapuce a zmáčené deštníky.

Ještě nedorazil a já mám nervy v kýblu. Nevím, co tady vůbec dělám. Ale vím, kdo za to může. Emily!

Za text vloží smajlíka obracejícího oči k nebi, ale pak ho vymaže. Nemůže tvrdit, že k přihlášení na Tinder ji donutila její dvacetiletá dcera. Ale na druhou stranu Emily trouсила spousty narážek:

„Táta je pryč už dva roky...“

„Ani se nepamatuju, kdy jsi naposledy měla rande.“

„Je ti šestačtyřicet, ne šestaosmdesát. Nemusíš zůstat do konce života sama.“

„Nepřipadáš si někdy opuštěně? Když trávíš víkendy takhle o samotě?“

Všechny dceřiny komentáře zostra odpálkovala, ale když měla zareagovat na poslední otázku, najednou se jí nedostávalo slov. Přes týden, kdy byla dcera doma, nebyly návraty do prázdného třípokojového bytu tak zlé. Navíc bývala po osmihodinovkách v práci, kde se musela usmívat na zákazníky a úkolovat zaměstnance, tak utahaná, že sebou chtěla leda tak plácnout na gauč a pustit si v televizi nějaký dokument nebo připitomělou reality show. Ale o nedělich,

kteřé Emily trávila u svého přítele Adama, mívala pocit, jako by byt nabobtnával a ona se naopak scvrkávala. Přecházela z pokoje do pokoje, přemítala, do čeho by se mohla pustit, a cítila se jako kulička kutálející se bludištěm. A když tu a tam promluvila nahlas – sama k sobě nebo k televizi –, připadalo jí, že se její hlas dunivě odráží od stěn. Vždycky se jí skoro ulevilo, když už zase bylo pondělí ráno a chystala se do práce.

Teď civí na mobil a snaží se zkrotit vlnu sebelítosti, která na ni doráží. Vymaže věty o dceři, odešle zprávu a během několika málo vteřin jí zavibruje odpověď.

Tak vypadni! Zajdem si na kafe a sendvič! Zaskočí tu za mě Kaisha.

Je to lákavá představa, ale přece se nervozitou nenechá připravit o schůzku s Michaellem. Když o Silvestru tancovala u Lynne v obýváku, mávala rukama, zakláněla hlavu a do uší jí burácely osmdesátkové hity, dala si předsevzetí, že do nového roku vstoupí průbojnější Alice. Trpká zkušenost ji poučila, že když sedíte na zadku a čekáte, co vám život předhodí, většinou vás zasypou akorát srágorý.

Podívá se na hodinky. 13:10. Obědovou pauzu má jenom hodiňovou, takže i když se Michael objeví ve dveřích hned teď, budou na sebe mít sotva čtyřicet minut a pak už bude muset jít. Kdyby bylo na ní, nevybrala by si pro první rande hospodu s ulepenou podlahou a stěnami zažloutlými od tabáku, kam chodí popíjet staříci a kde jsou na výběr jenom dva nealkoholické nápoje – „kola nebo limonáda, nic víc nemáme“ –, ale Michael říkal, že má tenhle podnik rád a že snadno seženou stůl, protože tu přes oběd nebývá plno. Rozhodla se mu vyjít vstříc. Přistěhoval se do Bristolu teprve nedávno a lepší místa nejspíš ještě neobjevil. Anebo má hodně nízké nároky. Alice se posmutněle usměje a radši takovou myšlenku zapudí.

Zvonek nade dveřmi zacinká a dovnitř vejde muž v nepromokavé černé bundě. Zastaví se, přejíždí pohledem od blondáka s notebookem ke dvěma obstarožním štamgastům u baru. Alici se sevře žaludek. Nejradši by sjela ze sedačky a schovala se pod stůl. Průbojná Alice by to neudělala, připomene si, narovná záda a přiměje

se k úsměvu. Průbojná Alice se neschovává. Prohlédne si nově příchozího. Je menší, než si ho představovala – tak metr třiašedesát nebo pětasedmdesát oproti jejímu metru třiašedesát –, ale vypadá líp než na fotkách (dcera ji varovala, že tomu nejspíš bude naopak). Husté tmavé vlasy má na spáncích prošedivělé a jeho tvář působí mužně: mohutné čelo, široká brada, výrazný nos, teď zrůžovělý chladem. Čiší z něj napětí, ale když pootočí hlavu a zahlédne ji, rázem vyprchá. Cukne mu v koutcích. Není to přímo úsměv, spíš jen známka toho, že ji poznal. Zamíří k ní a Alici se sevře žaludek pochybnostmi. Nelíbí se mu. Vidí mu to na obličejí.

„Alice!“ Napůl se k ní vrhne, napůl se svalí přes stůl a vlepí jí studenou pusou na tvář. „Nezlob se, že jdu pozdě!“

„To nic,“ zalže Alice a poodsune se, aby mu udělala místo, protože Michael si bez cavyků kecne na sedačku vedle ní, místo aby se posadil naproti na židli. „Ale nemůžu se tu zdržet moc dlouho, musím se vrátit do práce.“

„Na rychlý drink ale čas máš, vid’..“ Michael se zamračí při pohledu na skoro prázdnou sklenici na stole. „Co to je, gin s tonikem?“

„Limonáda.“

„Dej si gin s tonikem!“ Pořád ještě v mokré bundě se zvedne na nohy. „Přece mě nenecháš pít samotného.“

„Musím pak do práce! Nechci –“

Ale Michael už kráčí k baru. Když mávne na znuděného barmana, kluka něco málo přes dvacet, Alice sáhne po mobilu.

Už dorazil, referuje Lynne. Je kapku moc... bujarý... ale fešák.

Zírá na telefon a čeká na odpověď, ale pak ho rychle hodí do kabelky, protože Michael už se vrací od baru, v jedné ruce půllitr, ve druhé sklenici.

Jestli je to gin, tak to pít nebudu, umíní si Alice a podezíravě pokukuje po čiré tekutině, ve které plave plátek citrónu.

„Limonáda,“ přisune jí Michael pití přes stůl a klopí přitom zrak.

Napije se, aby si to ověřila – vážně je to limonáda –, a pak sklenici odloží a pořádně si Michaela prohlídí, anebo aspoň tu část jeho obličeje, kterou je vidět přes okraj půllitru s pivem. Takhle zblízka

je vidět, že má suchou zašedlou pleť prokvetlou pavučinami žilek a potečkovanou jaterními skvrnami. Husté vlasy má lámavé a matné, nehty zašlé a popraskané. Alice nenápadně nasaje nosem vzduch. Čpí z něj alkohol. A něco ještě horšího: nevyprané oblečení. Michael na sobě vycítí její pohled, odloží pivo a stočí k ní krví podlité oči.

Je opilý, uvědomí si Alice. Přišel na první rande opilý.

Třeba je nervózní, přesvědčuje se a úporně se pokouší spojit si tuhle otupělou trosku s tím vtipným chytrým chlapíkem, se kterým si vyměnila desítky zpráv. Je už po jedné hodině odpoledne. Třeba si chtěl dát k obědu sklenici vína na uklidněnou a z jedné sklenice se vyklubaly dvě nebo tři.

„Na zdraví! A na to, že jsme se konečně potkali.“ Michael zvedne půllitr a těžkopádně jím ťukne o její sklenici. Limonáda vyšplíchne přes okraj a zmáčí jí manžetu rukávu. „Bál jsem se, že nedorazíš.“

„Proč?“

„Mohla to být habaďůra. Na internetu člověk nikdy pořádně neví, s kým se baví.“ Artikuluje normálně, ale na to, že je dělí sotva tři-cet centimetrů, mluví nepřiměřeně nahlas. Rozhodně je nervózní, říká si v duchu Alice.

„Už tě někdy někdo napálil?“ zeptá se ho.

Michael na ní dlouze spočine pohledem, sjede od očí k ústům. Prohlíží si je až moc dlouho, takže Alice zrozpačítí, pevně stiskne rty a vtáhne je mezi zuby.

„Potkal jsem spoustu lidí, kterým se nedá věřit, ale ty mi připadáš jiná.“ Odmlčí se. „Jsi jiná?“

Alice si přejíždí rukama sukni šatů, do kterých se převlékla v práci na záchodě pro personál. Nervozita ho neomlouvá, tohle je prostě moc, tohle je příliš intenzivní. Myslela si, že začnou běžnou společenskou konverzací a od té přejdou ke svým zájmům, rodinám a plánům do budoucna. Čekala, že Michael bude bezstarostně vtipkovat, stejně jako ve zprávách, které si vyměňovali na internetu.

Přiměje se k smíchu. „Kdybych byla nedůvěryhodná, tak bych nejspíš nezískala post vedoucí obchodu.“

„Tak to nemyslím a ty to dobře víš.“ Ztěžka jí překryje ruku dlaní. „Můžu ti věřit já?“

Alice zalétne pohledem k baru, ale ten sotva odrostlý teenager je pohroužený do mobilu a vůbec si jí nevšímá a oba štamgasti jsou k ní otočení zády. Ale někdo její úzkost přece jen zaregistroval. Muž s notebookem na druhé straně hospody přestal psát a starostlivě se po ní dívá. Alice povytáhne obočí, i když sama neví, co se mu tím pokouší naznačit. Muž se nezvedne; sklopí oči zpátky k monitoru, předkloní se a zase zuřivě píše. Vůbec se po ní nedíval, jenom civěl do prázdna.

„Na něco jsem se tě ptal,“ řekne Michael. „Můžu ti věřit já?“

Alice upřeně zírá před sebe. „Jo,“ procedí mezi zuby. „Jasně, že jo.“

Chce se vysmeknout zpod jeho upoceně dlaně, ale Michael je rychlejší a přišpendlí jí ruku k tenké bavlněné sukni.

„Podívej se na mě. Podívej se na mě, Alice.“

Ne, křičí její vnitřní hlas. Já nechci.

Má sto chutí zařvat na něj, ať dá tu těžkou zpocenou pazouru pryč. Je sice opilý, ale musí na ní přece vidět, jak je jí to nepříjemné, jak se celá napjala. Na druhou stranu nechce ztropit scénu anebo riskovat, že ho naštve. Vždyť se nedopustil sexuálního obtěžování. Nesáhl jí na prsa ani na zadek. Ale to přece neznamená, že je to v pořádku. V očích ji zaštípou horké slzy vzteku. Ze všech chlapů na Tinderu si vybrala zrovna jeho. Jako by měla na čele napsáno: *Totální nula hledá totálního kreténa. Slušňáci ať se neozývají.* Nedo- přejde mu ale pohled na svoje slzy.

„Omluv mě na moment.“ Prudce vstane, vyškubne mu svoji ruku, popadne kabelku a prosmýkne se kolem stolu pryč. Koutkem oka postřehne, že chlap s notebookem se balí k odchodu. „Potřebuju si odskočit.“

Michaelovou tváří probleskne podráždění. „Chceš zdrhnout.“

„Ne, nechci.“

Ale udělám to, pomyslí si. Jen co se vrátím.

„Koupím ti něco k pití!“ zavolá za ní Michael, když pospíchá podle ukazatelů k toaletám. „Pak se snad aspoň trochu odvážeš!“

Alice slyší svůj tep až v uších. Rozrazí dveře na dámské toalety a vrhne se k umyvadlu. Chytí se tvrdého keramického okraje, předkloní se, pevně zavře oči a zrychleně dýchá nosem.

„Sviňák jeden,“ uleví si, zvedne hlavu a zadívá se na svůj usazený odraz. „Pitomej zasranej sviňák.“

Vejde do nejbližší kabinky, popadne hrst laciného hrubého toaletního papíru a vysmrká se do něj. Spláchně ho, nabere si další hrst a vrátí se k umyvadlu. Osuší si slzy, které jí stékají po tvářích a zanechávají bledé cestičky v silné vrstvě make-upu, kterým zamaskovala pihy. Zhluboka se nadechne, aby se zklidnila, a přitom jí hlavou probleskne představa exmanžela – jak se na pohovce tulí ke své nové ženě s těhotenským břichem – a slzy jí vyhrknou nanovo.

„Nech toho,“ poručí odrazu. „Koukej toho nechat, Alice! Máš prima byt, báječnou dceru, dobrou práci a fajn kamarády. Tyhle srá-gory nemáš zapotřebí.“

Vyhrabe v kabelce korektor a pudr a co nejlíp zamaskuje zarudlý nos, pak si znova nanese řasenku místo té, která jí stekla po tvářích. Nechce Michaelovi dopřát tu radost, aby na ní poznal, že ji dohnal k slzám.

„To by šlo,“ řekne nahlas a zacvakne kabelku.

U dveří se ještě zastaví, aby se pořádně obrnila. Až se vrátí ke stolu, sebere svůj kabát, utrousí nějaké stručné „ráda jsem tě poznala“ a se zdviženou bradou odkráčí z hospody.

„Fajn,“ řekne si, stiskne kliku, otevře dveře a vyjde z toalet.

„Nazdárek, Alice.“

Na konci úzké chodby stojí Michael a blokuje jí cestu zpátky k baru. Když se setkají pohledem, srdce jí přestane zběsile tlouct. Na okamžik jako by se úplně zastavilo.

Michaelovy rty se pomalu roztáhnou v úsměvu. „Zabloudila jsi?“

„Ne. Proč?“ Třese se jí hlas, jak to u sebe ještě neslyšela.

„Říkal jsem si, že možná čekáš, až za tebou přijdu.“

„Prosím?“

Pokrčí rameny v tmavé bundě a Alici se sevře žaludek. V pravé ruce drží její kabát.

„Jestli jsi chtěla rychlovku, stačilo se zeptat.“ Lascivně se usklíbne. „Jsem pro každou legraci.“

„Musím se vrátit do práce.“ Dojde k němu a gestem mu naznačí, ať jí vrátí kabát.

Michael se zarazí a zvažuje to, pak zvedne ruku a podá jí ho. Alice po něm sáhne, celá zmalátnělá úlevou. Když sevře v prstech lesklý materiál, prkenně se usměje a v duchu si sumíruje poslední slova, která Michaelovi kdy řekne.

Ráda jsem se s tebou potkala.

Ne, to by byla lež. Co radši: *Už fakt musím jít do práce. Tak ahoj.*

Anebo prostě jenom: *Ahoj.*

Podívá se mu do očí a užuž má to slovo na jazyku, jenže vtom se jí kabát vysmekne z prstů, až se zajíkne leknutím.

Michael ho schová za záda. Usměje se od ucha k uchu.

„Pusu na rozloučenou?“

Jenom na něj civí a nezmůže se na slovo.

„Kvůli schůzce s tebou jsem si musel vzít půlden volna z práce. A koupil jsem ti pití.“

Úžas se přetaví ve vztek. Strávil to půldenní volno opíjením a koupil jí pitomou malou limonádu a myslí si, že si za to zaslouží pusu? V jakém žije století? Na jaké planetě?

„Dej mi ten kabát.“ Tentokrát ji hlas nezradí. Do těch čtyř slov vměstná veškerý vztek, který ji opanoval.

Michael zavrtí hlavou, předkloní se a našpulí rty. Alice se kolem něj natáhne, vmáčkne se do mezery mezi ním a zdí a popadne kabát, který Michael drží. „Neser mě a vrať mi to!“

Vzápětí jenom zalapá po dechu, protože Michael se otočí ke straně a vrazí jí loket do prohlubně mezi klíčními kostmi. Alice klopytne, narazí hlavou do stěny a upustí kabelku.

„Nemluv se mnou sprostě.“ Jeho dech je kyselý, v očích má skelný pohled. „*Nikdy* se mnou nemluv sprostě.“

Alice si přitiskne dlaň ke krku, nasává vzduch a v hlavě má úplně prázdno. Matně vnímá zavržení dveří a periferním viděním postřehne tmavý obrys, ale dokáže jenom zírat do upoceně pórovité tváře muže, který jí svírá pravé rameno a zatíná jí prsty do měkké tkáně pod kostí. Sklání se k ní níž a níž, rozevírá rozpraskané rty.

Chystá se mě políbit.

Nad spodním rtem se mu chvěje mokrý červený jazyk, na konečku se lesknou sliny. V Alici se vzedme vlna odporu a probere omámený mozek z letargie.

Tak to teda ne, žádná pusa nebude.

Rozmáchne se kolenem a zasáhne cíl. Michael prudce zakloní hlavu, zařve, pustí ji a chytí se za rozkrok.

Alice nečeká, až se vzpamatuje. Shýbne se pro kabelku a kabát a dá se na útěk.

Když se řítí z hospody, nese se za ní mužský hlas, křičí na ni, ať se zastaví, ať počká. Alice za sebou slyší dusot nohou po dláždění, ale neohlíží se a utíká zpátky do Meads.

4. kapitola

Gareth

Garethův pohled přitáhne rychlý pohyb v levém horním rohu obrazovky. Někdo po nákupním centru běží, žene se, jako by mu za patami hořelo. Gareth hmátne po vysílačce a chystá se stisknout tlačítko hovoru. Takový úprk může signalizovat jenom jedině: zloděj. Pomocí knoflíku na kontrolním panelu si běžící postavu pořádně přiblíží – a užasne. Tuhle ženu přece zná. Pracuje v prodejně s dámskou módou v prvním patře. Vídá ji, jak obchod ráno otevírá a večer zamyká. Nejspíš je vedoucí, jelikož vždycky chodí první a odchází poslední. Není vysoká, jen něco málo přes metr šedesát, a má křiklavě zrzavé vlasy, které nosí stočené do uzlu na temeni.

Na obrazovce se mihne mužská ruka a hmátne po ženě. Gareth se prudce napřímí. Muž popadl zrzku za rameno. Gareth obraz oddálí a uvidí vysokého blondáka v béžové bundě, který má křížem přes tělo brašnu na notebook. Zvedne si vysílačku k ústům.

„Alfa Charlie Zero. Je někdo v prvním patře? Zrzavou bělošku napadl muž, taky běloch, blond vlasy. Před vstupem do drogerie Superdrug. Přepínám.“

Spustí prst z tlačítka a vstane, aby na obrazovku líp viděl. Žena působí vyděšeně, tiskne si dlaně k ústům, třesí oči a couvá. Muž drží cosi v ruce a mává tím na ni. Garethovi zapraská ve vysílače.

„Bravo Golf Sedm,“ ohlásí se Liam, jeden z příslušníků ostrahy. „Už je vidím a mířím tam. Konec.“

Gareth ho na obrazovce sleduje, jak chvátá k těm dvěma a vklíní se mezi ně. Se zatajeným dechem čeká, co se bude dít dál. Liam už dostal dvě varování: jedno za agresivní zadržení zloděje a druhé za stav své uniformy. Ještě jedno, a přijde o práci.

Gareth si výjev zase přiblíží, aby všem viděl do obličeje. Vysoký blondák vrtí hlavou a defenzivně rozhazuje ruce. Rozevře pravičku a dívá se z Liama na zrzku. Na dlani mu leží malá černá peněženka. Žena se na ni překvapeně dívá, pak otevře kabelku a přehrabuje se uvnitř. Vráť se pohledem k muži s notebookem a něco říká. Gareth lituje – a zdaleka ne poprvé –, že kamera nepřenáší zvuk. Sleduje, jak si žena bere od blondáka peněženku a odchází směrem k obchodu Mirage Fashions.

Vysílačka se probere k životu.

„Bravo Golf Sedm,“ hlásí se Liam. „Incident pod kontrolou. K napadení nedošlo. Ten muž chtěl ženě vrátit peněženku. Prý jí vypadla při potyčce v hospodě Večernice na Broad Street. Přepínám.“

Gareth povytáhne obočí. „Rozumím. Co myslíš tou potyčkou?“

„Nevím jistě. Podle všeho ji někdo napadl, ale ubránila se. Ne tenhle chlap, někdo jiný. Přepínám.“

„Chce na útočníka podat trestní oznámení? Přepínám.“

„Ptal jsem se, ale prý ne. Přepínám.“

Gareth si přejede dlaní přes obličej. Nejradši by za tou ženou zšel, ujistil se, že je v pořádku, a poradil jí, aby trestní oznámení podala. Ale nemůže. Když je v kanceláři sám, nesmí se od obrazovek vzdálit ani na pět minut. Ve dvě odpoledne ho vystrídá kolega, který momentálně hlídkuje mezi obchody. Do té doby musí zůstat, kde je.

„Dobře,“ řekne do vysílačky. „Nezapomeň to sepsat a dát do záznamů. Končím.“

Popojede na židli na kolečkách kus stranou a zadá informaci o incidentu do databáze, pak se zase vrátí na původní místo. Těká

pohledem od obrazovky k obrazovce, dívá se na matky tlačící kočárky a otce nesoucí děti na ramenou, na vztekající se batolata, dvě staré paní zavěšené do sebe, skupinku teenagerů poflakuující se za školou, samotnou ženu, zamračené lidi, usměvavé lidi, lidi zabrané do hovoru, lidi prohlížející si zboží. Meads není velké nákupní centrum, má jenom dvě patra (anebo tři, když se započítá i to, kde je kancelář bezpečnostní služby) a je v něm asi čtyřicítka obchodů. Ale denně jím projdou stovky lidí a Gareth je pozoruje – pátrá po známkách potíží, po zlodějích, po vandalech, po lidech, kterým se udělalo špatně, po ztracených dětech a zoufalých rodičích, po hrozících incidentech (anebo incidentech, ke kterým už došlo). I když hlídkuje mezi obchody, lidé se mu jen zřídkakdy podívají do očí. Ostatní hlídači si stěžují na své rodiny – jak je manželka otravuje, jak si jejich děti pořád vjíždějí do vlasů, jak se jim pes zase vykadil za gauč. Ale zároveň mu líčí, jaká je jejich žena skvělá máma, jak děti získaly ve škole titul „hvězda týdne“, jak se pes naučil nové kousky.

Gareth má jenom mámu. Bydlí pořád ve stejném domě, kde se narodil. I kdyby mu někdo zavázal oči a otočil jím kolem dokola, snadno by trefil z obývacího pokoje do svého pokoje, nezakopl o vylezlý hřebík na schodech a nešlápl na rozvrzané prkno v chodbě.

Máma ho dřív budila ostrým zaklepaním na dveře a hrnkem čaje na nočním stolku. Ani si nepamatuje, kdy to udělala naposled. Možná předtím, než zmizel táta? Teď budí on ji: zlehka zaklepe, otevře dveře a se zatajeným dechem pozoruje drobnou postavu rýsující se pod peřinou, jestli se jí zdvíhá a klesá hrud'

Při pomýšlení na mámu vyloví ze zadní kapsy mobil. Je 13:40 a pochopitelně má textovou zprávu od máminy pečovatelky Sally.

Všechno v pořádku. Maminka je dneska v dobré formě. Vyprávěla mi o vašem tátovi – o tom, jak na nějakých slavnostech vyhrál soutěž o největší dýni. Když jsem odcházela, jedla sendvič a dívala se v televizi na Lovce pokladů. Ještě před mým odchodem dorazila Yvonna.

Yvonna je mámina druhá pečovatelka. Gareth ťukne na odpověď a palec se mu míhá po klávesnici.

Přišel za ní dneska někdo na návštěvu?

Po chvílce dorazí reakce: *Ten člověk z církve.*

Gareth se zamračí. William Mackesy je vůdce místní spiritualistické církve neboli největší podvodník, jakého kdy svět viděl. Gareth vyfuká odpověď: *Co chtěl?*

Obratem pípne zpráva: *Prý jenom maminku pozdravit, ale zmínil něco, co ji trochu vystrašilo.*

Co?

Nevím, jestli vám to mám říct.

Řekněte!

Delší odmlka a pak konečně pípne odpověď.

Prý dostává z onoho světa vzkazy, které se týkají vás. Máte si prý dávat pozor. Máte ve své blízkosti někoho, kdo vám chce ublížit.

5. kapitola

Ursula

Ursula přešlapuje z nohy na nohu a viklá klíčem v zámku.

„Dělej, dělej, dělej!“

Klíč se ne a ne otočit, a tak zkusí vzít za kliku. Dveře se k jejímu překvapení otevřou. Je prostředek dne a oba její spolubydlíci by měli být v práci. Dům možná zrovna rabují lupiči, ale Ursule je to fuk. Vpadne do předsíně, kopancem za sebou zavře a uhání po schodech na záchod. Při pohledu na bílou porcelánovou mísu jí mírně povolí pánevní svaly a Ursula poplašeně vyjekne a rychle si stáhne tepláky. Potřebuje si ulevit a obratem se vrátit do dodávky. Doprava v Temple Meads je otravná a už má sedm minut zpoždění. Jestli se zpozdí ještě víc, tak dnešní rozvážku nestihne.

„Ach.“ Dosedne na prkýnko a vydechne úlevou. Když sahá po toaletním papíru, někdo zostra zaklepe na dveře, až nadskočí leknutím.

„Ursulo, to jsem já, Charlotta. Až vylezeš, můžeme si promluvit v obýváku?“

Charlotta? Co dělá doma? Ursula si natáhne spodní kalhotky a tepláky, umyje si ruce a sáhne po svém ručníku. Jenže ten na horní

příčli koupelnového radiátoru nevisí. Uprostřed je pořád Mattův černý ručník a dole Charlottin šedivý, ale její růžový je fuč. Sjede pohledem k dlaždičkové podlaze a pak nakoukne za umyvadlo. Ručník nikde. A když se po malé koupelně rozhlédne, všimne si, že zmizely i další její věci – zubní kartáček a pasta, sprchový gel, šampon, kondicionér, tělové mléko, roztok a nádobka na kontaktní čočky. Charlottiny a Mattovy věci jsou pořád na svých místech, takže to nevypadá, že by se někdo pustil do radikálního úklidu – což Matt rád dělává v neděli příšerně brzo ráno, i když ví, že je to Ursulin jediný volný den. Tak proč její věci někam přemístili? Podívá se na hodinky, přeběhne přes podestu, rozrazí dveře svého pokoje a vejde dovnitř. A hned zase vycouvá. Je ve špatném pokoji, možná dokonce ve špatném domě...

„Charlotto!“ Pospíší si dolů po schodech a vpadne otevřenými dveřmi do obýváku. Vzápětí strne a zůstane zírat na hromadu lepenkových krabic uprostřed místnosti.

„Mrzí nás to, Ursulo.“

Při Mattových slovech sebou cukne. Matt sedí na gauči za tou horou krabic, prsty propletené s Charlottinými.

„Mrzí? Co vás mrzí?“

Vtom dílky zapadnou do sebe, jako v Tetrisu. Sbalili všechny její věci. Proto ložnice zeje prázdnotou a zmizelo všechno z koupelny. Proto Charlotta, když se ráno krátce po sedmé srazily na podestě, chvatně zapadla do pokoje, ani ji nepozdravila. Proto jí Matt, když sešla dolů, tak vesele nabídl kafe. Měli to naplánované. Nechali ji žít v domnění, že jdou normálně do práce, a pak jí vlezli do pokoje a vystěhovali ji.

„Hrabali jste se mi ve věcech,“ řekne a navzdory tlusté mikině jí naskočí husí kůže. „V mých osobních věcech.“

„Nejen ve *tvých* věcech, Ursulo.“ Matt vyprostí ruku z Charlottiny a vstane. Měří metr osmdesát a musí trochu zaklonit hlavu, aby se Ursule podíval do očí, ale navzdory její výškové převaze nemá ve tváři ani náznak strachu. Tváří se zarputile a nemálo našťavaně.

„Věděli jsme, žeš to byla ty.“ Zatímco Matt mluvil klidně, z Charlottina sevřeného a neobvykle zvýšeného hlasu prýští emoce. „Ale

chtěli jsme ti věřit. Snažili jsme se na tebe brát ohledy. Dokonce jsme ti řekli, že když nám ty věci vrátíš, nebudeme už o tom mluvit, ale –“

„Sebralas Charlottě snubní prstýnek její babičky,“ skočí jí do řeči Matt. „Má pro ni obrovskou citovou hodnotu. Že jo, Char?“

Charlotta kývá hlavou a v očích se jí lesknou slzy. Ursule se sevře hrdlo. Netušila, že prstýnek patřil Charlottině babičce a že na něm citově lpěla. Ta keramická miska stála v koupelně celou věčnost. Nebylo toho v ní moc – gumičky do vlasů, hlavice ze zubních kartáčků, klička, která upadla ze skříňky, a tenký zlatý kroužek, v jednom místě přerušeny. Blýskl se na ni v ranním slunci, tak ho sebrala a strčila si ho do kapsy. Ani pořádně nevnímala, co dělá. Myslela na Nathana.

„Nezlob se,“ řekne. „Chtěla jsem ho vrátit.“

„Stejně jako jsi chtěla vrátit taky moje hodinky?“ opáčí Matt. „A Charlottin hrníček a moji propisovačku a Charlottin šátek a můj fotorámeček a...“ Zavrtí hlavou. „Kdybych měl vyjmenovat všechno, seděl bych tu do večera. Všechny ty věci jsme mimochodem našli a taky několik těch, co patřily našim kamarádům. Kamarádům, kteří tady přespávali na gauči a mysleli si, že jejich věci jsou u nás v bezpečí.“

Ursula polkne. Neměla v úmyslu vzít z koupelny ten luxusní sprchový gel, ani z opěradla gauče tu knížku, ani z háčku v před-síni ten deštník. Chtěla je vrátit – vždycky chtěla všechny sebrané věci vrátit –, jenže ti kamarádi se nikdy nezdrželi dost dlouho na to, aby jim předměty propašovala do tašky. A Charlottin prstýnek těžko mohla dát zpátky do mističky, protože Charlotta při hledání obrátila koupelnu vzhůru nohama.

„A našli jsme u tebe v pokoji i další věci,“ ozve se Charlotta. „Oblečení, šperky a různé drobnosti, ještě s cenovkami. Matt říkal, že bychom se měli obrátit na policii, ale nechci, abys skončila ve vězení. Chci... chci jenom...“ Hlas se jí zlomí a rozbřečí se.

„Prosím tě, Charlotto,“ žadoní Ursula. „Prosím tě, nedělej to. Změním se. Slibuju. Nevyhazuj mě. Nemám peníze, nemám kam jít.“

„Můžeš bydlet u mámy.“

„Nemůžu. Ani kdyby mě u sebe chtěla. Nemám peníze na letenku do Španělska. A tady v Bristolu neznám nikoho, vůbec nikoho, u koho bych mohla bydlet.“

„Co Nathanova máma?“

„Ne.“ Ursula divoce vrtí hlavou a v očích ji štípou slzy. „Prosím tě, Charlotto, promluvíme si o tom. Sedneme si večer ke sklenici vína a vyříkáme si to.“

„To nejde.“ Charlotta zoufale vrtí hlavou. „Promiň, ale fakt to nejde.“

Matt své přítelkyni položí ruku na rameno a povzbudivě ho stiskne. „Nezlob se, Ursulo, ale prostě už tě tady nechceme.“

Na papír v Ursuliných rukou kapou slzy jako hráchy. Dodávka je plná jejích osobních věcí, motor běží a ona má oproti rozvrhu už skoro třičtvrtěhodinové zpoždění, ale nemůže se přimět k tomu, aby uvolnila ruční brzdu a vyjela od obrubníku.

Držela se až do chvíle, kdy k ní Matt natáhl ruku. Chtěla mu jí potřást, ale ucukl.

„Tvoje klíče.“

Do očí jí vyhrkly horké slzy, sundala z kroužku dva klíče a položila mu je do dlaně.

„Kam mám jít?“ Slova ji škrábala v krku. „Nemám kde bydlet.“

Kromě Charlotty a Matta v Bristolu nikoho pořádně nezná. S Bobem, který jí každé ráno předává zásilky k doručení, si vždycky vymění jenom stručný pozdrav, do řeči se s ním nikdy nedala. Její šéfová Jackie je milá, ale má manžela a dvě děti, takže by pro ni pokoj určitě neměla. A s kolegy ze své bývalé práce učitelky na základní škole už není v kontaktu. Zalétne v myšlenkách do minulosti, na lavici před restaurací Banco Lounge; na stole stojí šest piv, ozývá se mužský smích, ostré slunce ji nutí mhouřit oči. Vedle ní sedí Nathan, malý, zavalitý a chlupatý jako medvěd, kulatý pupek má vtlačený mezi klín a desku stolu. Jeho kamarádi... Vybavuje si jejich tváře ve vybledlých sépiových tónech a loví z paměti jména. Andy.

Nathan mu přezdíval „Chlípíník Andy“. Joe. Tom. Harry. I kdyby se jí povedlo s nimi spojit a měli volný pokoj, nechťeli by jí u sebe. Vyčítají jí, co se stalo, i když jí to nikdy neřekli do očí. Proto se s nimi úmyslně přestala stýkat. Když přišla o Nathana, ztratila spolu s ním i půlku svého světa.

Otře si oči a zmačká si rukáv mikiny nadměrné velikosti, kterou si koupila na eBay. Zaostří pohled na displej mobilu. Charlotta jí poslala fotku inzerátu někde za výlohou; na skle se matně rýsuje obrys její postavy. Ursulu píchne u srdce. Myslela si, že za jejím vyhazováním z domu stál Matt. Neoblíbila si ho, ačkoli s ním přes půl roku bydlela pod jednou střechou. Když je Charlotta navzájem představila, podivně si ji změřil zúženými očima a nakrčil nos – sice jen nepatrně, ale přehlédnout se to nedalo.

„To je můj kluk Matt!“ Charlotta celá zářila pýchou, ale když se podívala na Ursulu – s očividnou nadějí, že jí výběr odsouhlasí –, její nadšení zkalily obavy.

Charlotta s Ursulou, nejlepší kamarádky od střední školy, spolu bydlely v řadovém domě se dvěma ložnicemi, který si Charlotta po tátově smrti koupila za zděděné peníze. Báječně jim to spolu klapalo – nebo aspoň celkem dobře –, dokud se k nim nenastěhoval Matt; pak se všechno změnilo. Všechny drobné rituály, na které byly zvyklé – povídání pozdě do večera na gauči, společné flámy, nedělní kino –, se postupně vytratily a Ursula trávila čím dál víc času sama ve svém pokoji. Tři jsou zkrátka moc.

Pokoj k pronájmu, čte si teď první řádek rukou psaného textu.

William Street. Solidně velký pokoj s postelí, šatní skříň a prádelníkem. Pronajmu čistotnému pořádkumilovnému pracujícímu nekuřákovi (muži nebo ženě). Společná kuchyně. Majitel bydlí v domě. K dispozici parkovací místo. 350 liber měsíčně, včetně poplatků. Nepronajímám majitelům domácích mazlíčků, párům, příjemcům sociálních dávek.

Pod textem stojí telefonní číslo.

Ursula se vrátí pohledem k domu, který skoro dva roky nazývala svým domovem, a zahlédne za oknem obýváku pohyb. Vzápětí se zatáhne roleta.

Vrátí se očima k inzerátu. William Street je tady v Totterdownu, jen o několik ulic dál. Když zůstane v téhle čtvrti, udrží si svůj doručovací rajón – to by ji těšilo, protože má zdejší důvěrně známé ulice i svoje zákazníky ráda. A cena je víc než vstřícná. Charlottě platila o stovku víc.

Když vytukává telefonní číslo, srdce jí zběsile tluče. Nesmí si dělat přehnané naděje. Ten pokoj už je určitě pryč anebo je mrňavý a špinavý anebo je majitel podivín. Pokud to z nějakého důvodu nevyjde, bude muset strávit noc v hotelu, i když si to stěží může dovolit, jelikož má za každou doručenou zásilku jen sedmdesát pencí. A zítra si nemůže vzít volno z práce a obíhat reality; to si nemůže dovolit už vůbec.

Když telefon začne vyzvánět, zvedne oči ke stropu svojí bílé dodávky a odříká bleskovou modlitbu.

Jestli to klapne, tak už nikdy nic neukradnu. Slibuju.

A tentokrát slib dodržím, dodá pro jistotu.

„Prosím?“ ozve se jí do ucha příjemný mužský hlas.

„Dobrý den, volám kvůli tomu pokoji k pronájmu. Jmenuju se Ursula Andrewsová a –“

„Jako ta Bond girl?“

Přiměje se k smíchu, i když to slyšela už nespočetněkrát. „Ne, to byla Ursula Andressová a té už je nejmíň osmdesát. Mně je dvaatřicet. Nekouřím a vzorně uklízím... teda celkem vzorně. Pracuju jako kurýr. Ale ne odjakživa, dřív jsem učila ve škole... Promiňte, zbytečně žvaním. Každé ráno musím přijmout zásilky k rozvozu, ale nijak by vám nepřekážely a –“

Přeruší ji vřelý smích. „Zníte nervózně, Ursulo. Zhluboka se nadechněte.“

Muž mluví jako někdo nóbl, což ji znervózní ještě víc, ale zachová se podle rady, zhluboka nabere do plic teplý vzduch uvnitř dodávky a pak rozechvěle vydechne. „Omlouvám se.“

„Nemáte za co. Ten pokoj je ještě k dispozici, jestli si ho chcete prohlédnout.“

„Vážně? To je super. Kdy bych se mohla nastěhovat?“

Odmilka a pak: „Můžete se na něj přijet podívat hned?“